

ega hobust tähele; õõ oli soe ja teekait oli rastle. Juurish oleks tüll temase wäheks oleks hobust laenand, aga se ei olnud tema oma, ja kes ka hobust wöera lätte usub. Kui tema veel järelmõtles, mida ehk funse meeletehaeks pakkuda vöiks, oliwad nemad Linnutee peale jöudnud ja said seal Peetrusega koffu, kes meeletehutuseks natuse sõitma läinud oli ja hobuseid sammus läia laskis. „Teil on ferge elu, herra Peetrus”, ütles luu; „minu jugune peab jala käima, ovgu õõ soe ehh füslm”, ja siis pühkis tema higi otsa eest. „Sandid aead”, wasatas Peetrus, „mina sooviljin omale rohkem tööd; taewa ust on aga arvast lahti teha. Sataan on rahvale körwa puhund, et ükski Jumala suuremad tarkust ei usuks; ükski ei oleks targem kui tarl inimene. Nüüd ei usu nemad enam Jumalad ega usu Kuradid ja wiimane wötab neid tosina-saupa.” Kuu wangutas pead ja ütles: „Mendel on siiga hea pölt, se teeb neid ülemeeleliseks. Ei malja, et neile paistan, ka minust ei pea nemad lugn.” „Aga Teil on ometigi küllaline sealt ast”, ütles Peetrus, „ja se küllaline on pöalegi üks Littawlane. Need on ista veel kõige paremad, auusad ja õiglased läbi ja läbi, kui nemad mitte just hobuseid ei saa ple, kus ka Kuratise ennaist nende pettuse eest hoida ei võiks. Ja juua on neil midagi, seda peab ütlemä, se on

nende mõdu. Mina sooviljin Sünnle nüüd sa ühe pudeli eht laks”, naeris Peetrus ja lassutas keelt — hobused pistisivad joosema ja tema oli läinud.

Ei puudunud palju, Juurish oleks tema järel sõitnud. Temale oli kauplemise himu peale tulnud, mustad wäissivad tüü raha malla ja tema isal oli raha. Aga hobuse-kaupleja ei joostse hobuse järel. Ka mõtles Juurish Mareilis'i ja tema soovimise peale ja pööras ennaist luu poole, kelle silmist lange jänu paistis. „Kas funksite, mis herra Peetrus meie mõdust rääkis?” küsits tema.

„Teie mõdust?” küsits luu vasta.

„Muidugi,” ütles Juurish. „Kui kanarpil ötseb, siis wiime meie mesipuud välja, pärast wöötame mett puudest, et aitab. Seda laseme pääwa lääss sulada, segame head rohtu sella, kallalme wett peale ja siis paneme seldre, kuhu Teie silmi ei ulata.”

„Kahju,” ütles luu.

„Ongi kahju,” sinnitas Juurish. „Kui näha wöiffsite; Raganiti mäisa seldres seisab waat waadi lõrwas ja pudelid tuhandete saupa.”

„Usun tülli,” ütles luu ja pühkis suud.

„Kui soovite,” ütles Juurish, „siis tootsin Teile paari pudelid.